

Prijs : In België, 5 Frs — In Nederland, 25 Cts

ZESDE JAARGANG

KUIFJE

8

LIJFBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

— Burger Eerste Consul, ik smeek U, luister naar ons !...

(Zie blz. 7.)

WIJ WILLEN JONGE RIDDERS ZIJN!

's Middags en 's avonds staan er in de steden steeds hele groepen mensen ongeduldig op de tram te wachten die hen naar huis moet voeren. Zohaast het tramrijtuig komt opdagen, ontstaat er geduw en gedrang om toch mee te kunnen. Er wordt met ellebogen gewerkt om zich een plaats te verzekeren, en wanneer de tram, waaraan nog hele trossen studenten en werklieden hangen, wegrijdt, blijven er steeds verschillende vrouwen, kinderen en grijsaards achter. Voor hen was er geen plaats, alhoewel de ontvanger wel tien keer gevraagd had aan de mensen, die al binnen geraakt waren, om toch nog wat door te schuiven. Zo nerveus als de meeste tramreizigers waren om in het rijtuig te geraken, zo stom worden ze, eens hun plaatsje veroverd. Het zijn net schipbreukelingen die in een reddingsboot geraakt zijn en willen beletten dat er nog andere drenkelingen zouden meevaren.

Vinden jullie niet vrienden dat een dergelijk egoïsme vanwege de meeste mensen werkelijk schandalig is? Zouden zij hun eigen moeder daar laten staan aan de tramhalte, of hun grootvader of broertje of zusje? Neen. Wel, zijn we niet allen broers en zusters op deze wereld? Zijn we niet op elkaar aangewezen voor wederkerige hulp?

Ik hoop dat ten minste alle Kuifjesvrienden zich ridderlijk zullen gedragen. Jullie herinneren zich waarschijnlijk wel dat de ridders bij hun ridderslag moesten beloven de armen en de zwakken te beschermen in alle omstandigheden?

Laten wij de jonge ridders van deze tijd zijn!

Kuifje

ONZE BRIEVENBUS

Hugo Vermant, Niel-Rupel. — Je briefjes goed ontvangen en het plan opgezonden. Kreeg je het in goede orde? Laat me dat eens weten. Met een stevige handdruk.

●

Piet Verscharen-Sprang, Nederland. — Dank voor de mooie prentkaart. Ik hoop dat het nieuwe schooljaar je niet te zwaar valt en dat je spoedig weer iets van je laat horen. Met een stevige handdruk en een poot van Bobbie.

●

Erik Vermeire, Roeselare. — Lang geleden dat ik nog iets hoorde van je. Hoe is 't in de brouwerij? Als je aan « Rodenbach's » denkt, zou je al maar dadelijk dorst krijgen, niet? Wat zouden we moeten aanvangen waren er geen brouwers meer! Nu, alle gekheid ter zijde, laat me weer wat nieuws geworden en schrijf me meteen hoe het met al de vrienden gaat. Een stevige handdruk.

●

Ad. Van de Weghe, Utrecht. — Ons blad verschijnt thans in Nederland op zestien pagina's omdat we ons anders verplicht zagen de prijs te verhogen. Het is wel jammer, maar de meeste lezers hadden het liever zo. Met mijn beste groeten.

●

Herman Grillet, Roeselare. — Je kunt reeds goed typen, Herman! Het verhaal « De Sigaren van de Pharao » zal zeker nog gepubliceerd worden, maar we kunnen onmogelijk zeggen wanneer het zal aanvangen. Nog wat geduld!

●

Marc Van Moerkerke, Roeselare. — Ik heb vernomen dat je een trouwe lezer bent van ons blad. Wanneer mag ik je in onze grote club begroeten? Met mijn beste groeten.

●

Jean-Paul De Coster, Halle. — Gelieve je daarvoor te wenden tot DOCIP, Olmstraat, 10, te Brussel. Deze dienst zal U alle nodige inlichtingen kunnen verschaffen. Hartelijk.

●

Hans Siffer, Nieuwpoort. — Heb je nu reeds Kuifje's briefpapier gevonden? En Kuifje's Bons in de Victoriachocolade? Zoniet, gelieve het me dan te laten weten. Met zijn hartelijkste groeten.

●

Edgard Sergeant, Bellingen. — Ik heb je briefje goed ontvangen. Binnenkort komen er weer nieuwe tekenverhalen bij! Hartelijk dank voor de groeten. Onze tekenaars laten je eveneens hun beste wensen overmaken.

●

Brabantse Kerels, te Asse. — Sedert November 1.l. bestaat er te Asse een club voor de Kuifjesvrienden. Alle Kuifjeslezers uit Asse en omgeving zijn welkom op de bijeenkomsten van deze club welke ieder Donderdag te 14.30 uur doorgaan in het clublokaal bij Siegfried Hambrouck, Muurveld, 25, Asse.

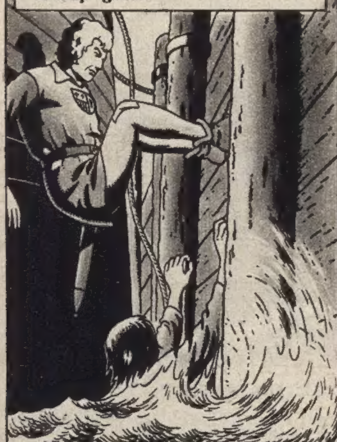
KUIFJE — *Administratie, Redaktie en Publiciteit* : Lombaardstraat, 24, Brussel. — *Uitgever-Directeur* : Raymond LEBLANC. — *Drukkerij* : C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.

Sterke Jan

DOOR BOB DE MOOR

Ridder Jan zoekt een middel om zijn kleine vriend Koen te helpen, die in het Steen opgesloten werd. Ridder Jan wandelt langs de kaaien en hoort het hulpgeroep van een schipper die overboord is gevallen...

ONNODIG TE ZEGGEN DAT JAN DOLGRAAG AANVAARDDE. ONZE HELD LAAT ZICH DE LEKKERE PENSEN MET EEN KRUIK DOBBELE GERSTEN, DIE DE SCHIPPER HEM VOORZET, GOED SMAKEN. NA HET ETEN, NEEMT JAN AFSCHEID VAN ZIJN GASTHEER EN SLENTERT NAAR HET STEEN.

Ridder Jan keert terug naar zijn kasteel en zoekt de voorwerpen bijeen die hem dienstig zullen zijn bij het uitvoeren van zijn plan : een buigzame stok, een boogpees, een pijl, een lang, stevig touw en verscheidene ellen visdraad. Jan bergt het touw, de boogpees en de visdraad onder zijn klederen en schuift de pijl in zijn mouw. Even vóór de stadspoorten gesloten worden, wandelt hij, de stok over de schouder, Antwerpen binnen. Het schemert reeds als hij de werf, bij het Steen, betreedt. Ongezien verbergt Jan zich tussen enkele vaten en zakken. Traag kruipen de uren voorbij. Daar klinkt weer de stem van de nachtwacht...

(Wordt voortgezet.)

Waarheid en Legende

OVER HET DRESSEREN VAN WILDE DIEREN

Enkele jaren geleden werd de dierentemmer Togare, een paar minuten na het begin van zijn nummer, door een van zijn tijgers aangevallen. Tagore raakte een stuk van zijn kaak en borst kwijt. Een deel van het vrouwelijk publiek viel bewusteloos, de overigen riepen dat men de opvoering zou staken. Doch Tagore ging ondanks de bloedende wonden onverstoorbaar verder en eindigde zijn programma normaal! Het is wel onnodig hieraan toe te voegen dat zijn koelbloedigheid en zijn kalmte op een onbedaarlijk gejuich werden onthaald.

— Het bijzonderste is, de dieren nooit te tonen dat men schrik heeft. Wanneer men dit niet kan, is men verloren, verklaarde Tagore na dit bewogen optreden.

— En de reuk van het bloed ? merkte iemand op.

— De reuk van het bloed ? Weet ik niets over ! Waarschijnlijk nog een legende die men best de wereld uit hielp, antwoordde Tagore, en haalde schouders op.

MAAR legenden zijn nu eenmaal niet zo vlug de wereld uit en over de kunst dieren te temmen, op te voeden en te acclimatiseren zijn er veel verspreid, de ene nog dommer dan de andere. Laten we dus beginnen met te vertellen, dat wilde dieren over het algemeen zo aanhankelijk en zo verstandig zijn als huisdieren. Verder mogen we niet vergeten, dat de meeste leeuwen en de tijgers die we in het cirkus te zien krijgen, in gevangenschap geboren werden en grootgebracht met de zuigfles op de schoot van het cirkuspersoneel. Ze hebben gespeeld met de kinderen van de cirkusdirecteur en zijn gewoon aan het huis en zijn mensen. Op de dieren uit de wildernis gelijken ze nog zoveel als de Duitse scheper op de wolf. Geloof het vrij : geen enkele temmer houdt stand tegenover een leeuw die pas gevangen werd. De temmer die het moest wagen, zou nogal een aardige dans gaan !

DE LOKSTEM VAN DE WILDERNIS

IS het dan niet mogelijk dat het wilde instinct bij deze dieren plotseling weer boven komt ? Dat is zeker mogelijk, want het wilde instinct is er nog, alhoewel verzwakt. Men moet hier ook aan toevoegen dat men niet alléén met wilde dieren deze drama's kan beleven. Het vredelievend paard gaat soms ook aan het steigeren, of verdraagt de zweepslagen niet en gooit zijn ruiter de gracht in. Het is best de begrijpen dat wilde dieren die opgesloten worden in een hok, die men dwingt allerlei vernederende en prikkelende trukjes te tonen, die moeten gehoorzamen aan het klakken van de zweep, donderend geroep of het knallen van een pistool, dikwijls slecht gemutst zijn. En wanneer ze zenuwachtig zijn, volstaat een klein incident om hun oerinstinct te doen ontwaken.

Met zachtheid krijgt men het meest van de wilde dieren gedaan en zelden eindigt zulke een dressuur op tragische wijze. Bovendien zullen alle temmers je vertellen, dat er wilde dieren zijn, die niet alleen tam en ongevaarlijk zijn, doch bovendien hun meester tegen de aanvallen van soortgenoten verdedigen. Vader BOUGLIONE zal het hiermee zeker eens zijn. In temmers- en cirkuskringen citeert men vele voorbeelden van zulke verdediging of bescherming. De temmer Bidel bezat een prachtige leeuw uit de Atlasbergen die, als het ware de taak op zich genomen had, zijn meester te beschermen. Bidel werd neergeslagen en gewond door een van zijn wilde dieren, doch dit was pas na de dood van de bewuste leeuw.

Niet iedereen kan dierentemmer spelen ! Een temmer moet de dierenpsychologie grondig bestuderen. Togare kende de karakters van zijn dieren zo goed, dat hij hen met een gebaar, een woord, een glimlach kon opwinden of bedaren al naar gelang hij dit wenste.

Er is oneindig veel geduld en volharding nodig om het zo ver te brengen ! Voegen we hieraan toe dat Togare de dieren waarmee hij optrad zelf de zuigfles had gegeven en uren lang met hen, in hun hok, gespeeld en gestoeid had. Togare droeg zijn dieren een warme vriendschap toe, hij verzorgde en sprak met hem, en verwijderde iedere vreemdeling die zijn tijgers, zij het onvrijwillig, onrustig maakte. Daar lag ook het geheim van de opzienbarende waagstukken die hij uithaalde. Alhoewel gedurfd, was het risico voor hem ten slotte niet zo groot.

PRAAT VOOR DE VAAK.

MEN zegt, dat men in het eten van de wilde dieren ether of een ander verdovingsmiddel mengt, om hen kalm te houden. Geloof dit niet, het is praat voor de vaak. Wilde dieren zijn fijne bekjes, ze weigeren vlees te eten dat niet meer vers is en hebben het grootste wantrouwen voor iedere reuk of smaak die hen wat zonderling of ongewoon voorkomt. De gezondheid van wilde dieren, die in gevangenschap leven, is uiterst delicaat. Ze zijn onderhevig aan rachitisme en tuberculose en wat zou er van die gezondheid geworden, moest men hen ook nog verdovingsmiddelen toedienen ?

Weten jullie dat een tijger of leeuw vijf kilo's runds- of schapenvlees moet eten per dag ? Het vlees mag niet te koud zijn en ook de temperatuur van hun hokken, de temperatuur van het drinken dat ze krijgen moet bestendig gecontroleerd worden. De wilde dieren hebben een hekel aan varkens- en kalfsvlees. Het verzadigt hen wel, doch het voedt hen niet. De veeartsen zorgen er ook voor, dat ze op tijd vasten. Op die dag krijgen ze niets anders dan melk en water en om hun spijsvertering te bevorderen geeft men hen nu en dan een schapenkop met de huid en al te verslinden. Al deze zorgen zijn hoogst nodig en worden strikt in acht genomen, te meer daar een volwassen en getemde tijger of leeuw vele duizenden frs. waard is.

EEN BOEIEND DOCH GEVAARLIJK BEROEP

OM dierentemmer te worden moet men een lange leertijd doormaken, veel liefde voor de dieren hebben, hun levenswijze en psychologie nauwkeurig bestuderen. Er is ook heel wat moed toe nodig en het is waar dat weinige dierentemmers op hun bed sterven. Velen worden slechts gekwetst door de klauwen of tanden van de wilde dieren, doch daar de minste wonde toegebracht door een leeuw of tijger dadelijk ontsteekt, is er steeds doodsgevaar mee gemoeid. Dierentemmers met wereldfaam zoals : Crocket, Harmann, Delmonico, van Hamburg, Batty, Lucas en Pezon werden de slachtoffers van hun dieren.

ONUITWISBARE MERKTEKENS

DE tweede van de gebroeders Amar, nl. Ali, draagt op zijn linkerwang de diepe groeven van de klauw van zijn mooie leeuwin, Saïda. De stoute Togare heeft littekens aan de keel, armen en benen die getuigen van een eerder hardhandig treffen met zijn tijgers. Trubka, die zijn prachtige leeuwen tentoonstelde in de Zoo van Vincennes, werd zwaar gewond tijdens een cirkusvoorstelling. Hij werd stervend naar het hospitaal gevoerd. Later verklaarde hij voor de mikro dat hij, toen hij werd weggevoerd, een toeschouwer hoorde zeggen : « Wel, als die het er levend af brengt, mag hij van geluk spreken ! »

Tegen alle verwachtingen in genas Trubka. Nauwelijks op de been hervatte hij zijn gevaarlijk beroep, want geen enkele temmer verlaat zijn dieren graag. Ze zijn wel gevaarlijk maar zó boeiend !

DE PARELVISSERS

Kapitein Jesselton, een Hollander, moet zich meester maken van het eiland Ceylon dat in Portugese handen is. Veragua, een jonge Portugees, verstrekt de Hollanders alle gewenste inlichtingen. Deze laatste zal de gouverneur van Ceylon in een valstrik lokken...

Het is nacht en de karavaan van de gouverneur vertrekt naar Colombo. Ze moeten doorheen de jungle.

Wallah !

Halt !

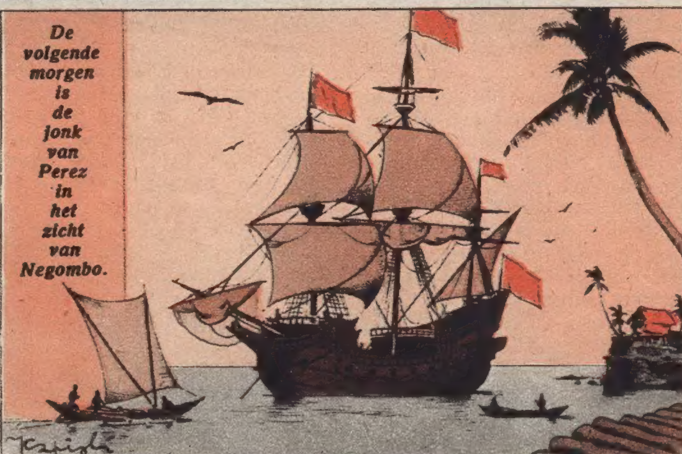
Het sein tot de aanval wordt gegeven...

Na een kort gevecht zijn de Hollanders meester over Manrico en zijn begeleiders.

Wat wilt u, senor. De slimste wint en ook Perez zal weldra in onze handen zijn.

Manrico is in handen van de Hollanders gevallen. Hun schip ligt te Kisha Gotamy voor anker.

Dat is de *Amaranth* waarschijnlijk. Wel, we zullen het aanvallen !

Perez stuurt een groep Portugezen en inboorlingen naar Kisha. Hij steekt zelf terug in zee om de Hollanders in de flank aan te vallen...

De Hollandse schepen die voor de baai kruisen, hebben Perez opgemerkt en brengen Jesselton de boodschap over. Het is echter te laat. Perez is reeds in de monding van de baai...

Perez komt naar hier. En er zijn verschillende patrouilles op de kust gemeld...

(Wordt voortgezet.)

Volgende Donderdag :
VERAGUA VERRAADT !...

De avonturen van DZIDZIRI

ONUITGEGEVEN ROMAN DOOR FRANCIS DIDELOT

GEILLUSTREERD DOOR ALBERT WEINBERG

Dzidziri stort met de Normandie neer in de jungle. Hij overleeft de ramp en wil hulp halen. Hij valt in handen van de Zonen van de Leeuw die rond hem dansen als demonen...

EVEN vóór dageraad werd de deur van de hut opengeworpen. Twee mannen traden binnen. Ze waren groot en de toorts waarmee een van hen zwaaide, deed hen nog groter schijnen. Over hun bovenlijf liepen lange, witte strepen.

— Amourah pangali, zei de eerste, en met de punt van zijn assegaai betastte hij de zijden van Dzidziri.

Deze sprong op :

— Zeg jij, ben je niet goed wijs?

Een lach was het antwoord en het wapen liet niet af. Hij moest buiten waar een troep zwarten stond te wachten. Een eigenaardige stilte hing over de menigte. Dzidziri keek de kring rond. Niets was er nog te merken van de nachtelijke mascarade en de Zonen van de Leeuw bleven wonderlijk afzijdig, alsof hun koorts afhing van een toeval.

Ieder van hen droeg in de rechterhand een zware assegaai uit gebrand hout, en met een handvat waarin een of meerdere ringen gegrift stonden. Met de linkerhand hielden ze een lang schild uit ruwe huiden beschermend voor het lichaam.

— Mijn vrienden gaan zeker op tortelduiven jagen!... grinnikte Dzidziri...

In werkelijkheid was zijn hart nog een boon groot, maar hij weigerde zich over te geven. Wat er ook mocht gebeuren, hij zou zich niet laf tonen, hij zou trouw blijven aan zichzelf en ook zijn vrienden waardig zijn die hem, eertijds, tot hoofdman haden gekozen.

— Mangogo oloni!

Dzidziri werd door de zwijgende bende naar de grens van het dorp geduwd. Hij trachtte zijn bewakers te ondervragen. Tevergeefs.

— En Laobé?... Wat is er geworden van mijn kleine makker Laobé?... Jullie hebben hem binnengespeeld, hé, bende kannibalen?

Maar hij kreeg geen antwoord!... Hier stonden geen hutten meer. Grote bomen omcirkelden Nyabassam en daar was de brousse met het hoge, gele gras dat wiegde onder de bries die het opgaan van de zon begeleidde. Een feeërie van wonderlijke tinten kleurde de hemel...

Het Afrikaanse leven maakte zich meester van de ontwakende natuur. In de doornachtige bomen koerden de duiven, een troep parelhoenen kakelde en in de verte hoorde men hèt gulzig gegrom van een wild dier.

— Hamla!...

Dan kwam de uitbarsting! De wilden huilden, sprongen als plotseling verlost van een lange druk. Dzidziri trok zijn ogen ver open...

— Niet mogelijk! Ze laten me gaan... Heel die komedie moest dienen om me schrik aan te jagen... Lopen, m'n beste, lopen, want indien ze herbeginnen...

Dzidziri schoot als een pijl uit een boog vooruit en liep, liep! Hij was vrij! Zo vlug hij kon, rende hij door het hoge gras. Waarheen? Hij had er geen idee van. Hij wist slechts dat hij moest lopen, vluchten ver en vlug!

— Red je, Dzidziri, hoe en waar zul je later wel zien. Hoofdzaak is dat je lee...

Ze wierpen hun assegaaien rakelings langs hem heen.

Hij had de kans niet zijn zin te voleinden. Een trillende assegaai vloog hem rakelings voorbij en plantte zich in een boom...

Hij bleef staan. Een nieuwe lans zoefde voorbij. Nog een en nog een... Het was iets fantastisch! Hij wist niet van waar en hoe ze kwamen, maar ze verlamden hem, ze sloten hem langzaam in.

— Uuuu! Uuuu! Uuuu!

Een schrille kreet galmde over de brousse. De tamtams hamerden weer en luid klonk de roep :

Simba! Simba! Simba!...

Simba, de naam van de leeuw... Daar kwam een zwarte en nog een. Ze verschenen van overal, schrikwekkend, terwijl ze met hun lansen zwaaiden. Soms bleef er een van hen staan, spande zijn boog en schoot een pijl die rakelings langs Dzidziri zoefde... zo dicht schoot ze hem voorbij, dat z'n kleren scheurden en over z'n schouders bloedende striemen liepen.

— Maar wat willen die wildemannen ?... Lieten ze me vrij om me des te beter te kunnen martelen?

Hij vervloekte ze! De kring werd enger, het was nog slechts een tragische en demonische processie die rond hem kronkelde.

— Simba! Simba!

Zij sprongen omhoog, wrongen zich in bochten en huilden. Dzi zwijmelde, hij werd vreselijk draaierig. De mars van de Zonen van de Leeuw werd nog krankzinniger, hun gezang waarin onophoudelijk de kreet: « Simba ! Simba ! » op klonk, kreeg een woeste schoonheid. En daarboven, in de stralende hemel, brandde, gloeide en beet de zon en de brousse kraakte onder de hitte.

— Simba! Simba!

De lansen, de honderden lansen werden opgeheven, ze zoefden en vielen en schramden Dzidziri. Hij was nog slechts een klein, meelijkwekkend iets te midden van die bende waanzinnigen.

— Het zal niet gezegd worden dat ik, Dzi, koning van de rakkers van de Mouffetardwijk... ik, de verstekeling van de *Normandie des Airs*, de vriend van Yves Larnaud...

Plotseling wierp hij de oude vilthoed af, die zijn rode haren beschermde. Laat de zon maar bakken... dat komt er nu niet meer op aan!... Hij sprong eveneens omhoog en huilde :

— Simba! Simba!

Op handen en voeten sprong hij in de ronde, gromde, krabte met de nagels en bootste een woedende leeuw na. Hij kroop voort op de grond; hij wilde die zwarte, zwetende lijven die hem omringden niet meer zien.

— Uuuu! Uuuu! Uuuu!

Een ogenblik was de zwarte bende verrast, dan schreeuwden ze opnieuw. Ze waren waanzinnig. De lansen zwaaiden... Ja, ja, ja, dat is de leeuwenjacht zoals ze die gedroomd hadden. Hun donkere ogen puilden uit de sombere gezichten. Hun drang om te doden werd onweerstaanbaar.

— Dans! Vooruit, m'n kleine Dzi!... Ze komen om je huid, maar toon die bende dat je om hen lacht...

De assegaaien werden langsom dreigender. Hij had er een in zijn borst gevoeld, een andere trof zijn arm en er liep bloed over zijn huid. De gedachten dwarrelden door zijn hoofd op 't rhythme van die afmattende dans : oom Amable... tante Gabrielle... De *Normandie des Airs*... de storm... en Hage-Davricourt die overtuigd was van het verraad... en de kleine Laobé... Wat was er geworden van zijn kleine, zwarte makker?... De Zonen van de Leeuw... Sophie de Manowska... Sophie, overgeleverd aan de grote, vijandige brousse...

— Simba! Simba!

Armen die toe sloegen en bliksemende ijzers die hem troffen. Hij werd geplet, vertrapt... De assegaaien ploften in de grond rond hem en omringden hem met een trillende cirkel. Onnodig nog langer voor hansworst te spelen...

Dzidziri sloot de ogen.

— Simba!

Volgende Donderdag :

GERED!...

SOLDATEN VAN NAPOLEON

TEKST EN TEKENINGEN door JACQUES LAUDY

Hassan en Kaddoer hebben vernomen dat samenzweerders het paleis van Talleyrand, waar Napoleon te gast is, willen in de lucht blazen. Onze vrienden trachten de consul te verwittigen.

maak zelf je BIBLIOTHEEK

Je ouders klagen wel eens over je slordigheid, over je speelgoed, je boeken en je kleren die steeds liggen, hangen of staan waar ze niet horen. Je moet af en toe een paar schuiven onderst boven halen om iets te zoeken dat je « ergens » gelegd hebt, doch waar ? Wanneer je dan erg haastig bent, bv. 's morgens, maak je je kwaad bloed op de koop toe en het gezochte voorwerp blijft onvindbaar. Moest je voor alles een plaats hebben en al je gerief dadelijk op zijn plaats leggen, er zou minder herrie zijn. Het is daarom dat we zelf een bibliotheek gaan maken om onze boeken in te bergen. Je papa zal het nodige gerief daartoe wel willen kopen, misschien steekt hij je ook wel een handje toe, en je mama zal in haar nopjes zijn omdat je eindelijk een beetje orde krijgt !

Benodigdheden. — Een plank van 104 x 15 x 2 cm.; twee planken van 100 x 15 x 2 cm.; twee planken van 70 x 15 x 2 cm.; een plank van 66 x 10 x 2 cm.; een staaf van 90 cm. en 1,5 cm. doormeter; twee metalen driehoeken; drie Z-vormige haken; houtschroeven van verschillende lengte; drie stevige krammen.

Voorbereidingen. — 1) Zaag de kwartronde staaf in zes stukken van 15 cm.

2) Maak in de planken van 100 cm. rechthoekige inkepingen van 2 cm.

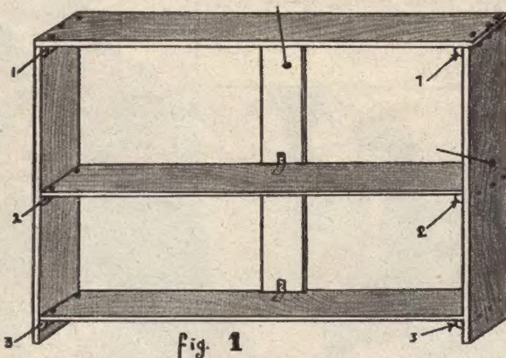

Fig. 1

met een diepte van 10 cm. op 45 cm. afstand van het uiteinde van iedere plank (tek. 2). Hier komen de dwarsplanken in zodra wij de bibliotheek ineensteken.

3) Het middenstuk vormt de plank van 66 x 10 cm. waarop je de twee metalen driehoekjes vijst, juist in het midden van de breedte, het eerste op 35 cm., het tweede op 65 cm. van de bovenste rand (tek. 3). Om dit werkje te vergemakkelijken wrijf je een weinig zalf of vet op de vijzen vooraleer je ze in het hout vijst.

4) De haken worden in iedere plank gevezen en in de rugkant van de middenste plank (die tegen de muur zal

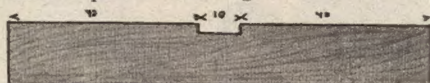

fig. 2

staan). Let er op dat deze vijzen niet hoger steken dan het hout. Om te beletten dat je boekenrek voorover valt, vijs je een blokje hout onder iedere plank en een staafje onder de steunplank.

Het ineensteken. — Tegen de twee buitenste planken vijs je nu, van buiten naar binnen, de staafjes bij middel van een houtschroef van 3 cm. lang (drie schroeven per staafje). Nr 1 gelijk met de boord, nr 2 op 35 cm. en nr 3 op 65 cm. van diezelfde boord (zie tek. 1). Draai de vijzen diep in het hout, zodat je de gaten met stopverf kunt opvullen en het geheel er afgewerkt uitziet. Op de staafjes vijs je nu de planken van 100 cm. Houtschroeven van 3 cm. en twee per plank. Begin met de onderste en draai de inkeping naar achter toe. De plank van 104 cm. is de bovenste. Zij rust op de staafjes en op de rechtse- en linkse steunplank. Laatst vijs je de rugsteunplank met lange houtschroeven van 4 cm. onder de bovenste plank. De driehoekjes worden onder de twee andere planken gevezen bij middel van schroeven van 2 cm. lang. Metalen driehoekjes zijn niet zo mooi, misschien kun je er uit hout snijden.

De afwerking. — Eerst en vooral moeten nu de gaten, door de schroeven gemaakt, dichtgestopt worden met stopverf. Wanneer deze goed droog is, wrijf je met schuurpapier over heel het meubel. Vergeet geen enkel hoekje, want het hout wordt hierdoor mooi glad. Rond meteen de hoeken een beetje af. Daarna wordt het rekje in de verf gezet, al naar gelang je smaak en de houtsoort die je gekozen hebt. Men kan het ook beitsen, doch neem in dit geval de laag niet te dik van de eerste maal. Wrijf ze liever dun uit en herhaal de bewerking enkele malen.

Het spreekt vanzelf dat je na iedere laag moet wachten tot ze droog is, om er een volgende over te strijken. Men kan het rekje nu vernissen of eenvoudig ook boenen.

Het plaatsen.

Trek, op ten hoogste 1,75 m. van de grond, een lijn op de muur. Meet de afstand tussen de haken heel juist, en duid ze aan op de muur. Sla hier nu de ringschroeven, zo diep mogelijk, doch vergeet niet dat de driehoeken er moeten tussen kunnen. Nu kun je het rekje ophangen en er je boeken in rangschikken.

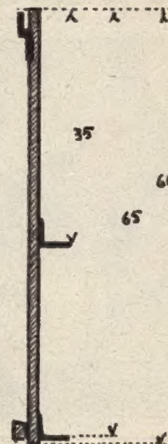

fig. 3

De tien eerste lezers van KUIFJE die ons een foto zenden van het boekenrekje dat ze zelf gemaakt hebben (met een briefje van hun ouders waarin staat dat ze werkelijk meer orde gekregen hebben) ontvangen een mooi geschenk !

Even lachen

DAT VIEL HEM TE LANG

Donald Mac Lee overhandigt een bestellijst aan zijn gewone leverancier. Deze zegt hem hoffelijk, doch zeer beslist :

— Het spijt me, m'n beste Donald Mac Lee, doch ik kan geen nieuwe bestelling aanvaarden, vooraleer u de vorige waren betaald heeft.

— Oo ! roept Donald, en dan na een ogenblik te piekeren :

Vernietig m'n lijst dan maar, want zo lang kan ik niet wachten...

DIE VERKOUDHEDEN TOCH !

— Het is toch wel vreselijk, dokter, dat ik altijd verkouden ben in het hoofd !

De dokter in gedachten verzonken :

— De microben vallen steeds de zwakste plaatsen aan...

EEN GROOT TOVENAAR

Een Engels Afrikareiziger werd door een stam kannibalen gevangen genomen. Eerst maakte hij zich daarover niet al te veel zorgen; hij was al meer de gevangene van de wilden geweest en er telkens levend afgekomen. Toen hij echter hoorde dat zijn kannibalen het op wit vlees gemunt hadden, trok zijn gezicht in een pijnlijke plooi.

— Vriend, dacht hij, nu is je laatste uur geslagen !

Toch gaf hij het nog niet op. Hij ging naar het opperhoofd en zei :

— Je mag me niet doden, ik ben een groot tovenaar !

— Een groot tovenaar ? Wat kun je dan ?

— Wel, kijk ! De Brit zwaaide met zijn vuurslag, die hij in de palm van zijn hand verborgen hield, en er sprong een vlam uit.

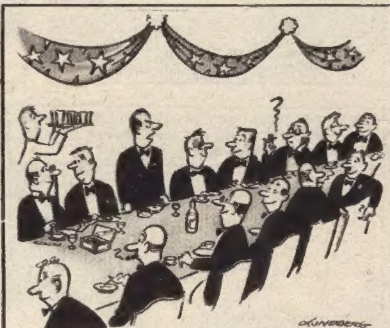
— Jij bent inderdaad een groot tovenaar, want voor de éérste maal in mijn leven zie ik zo'n ding op slag marsjeren !

— En is dit slaapmiddeltje werkelijk goed, apotheker ?

— O ja, mevrouw, het beste bewijs is dat we bij iedere fles een wekker cadeau geven !

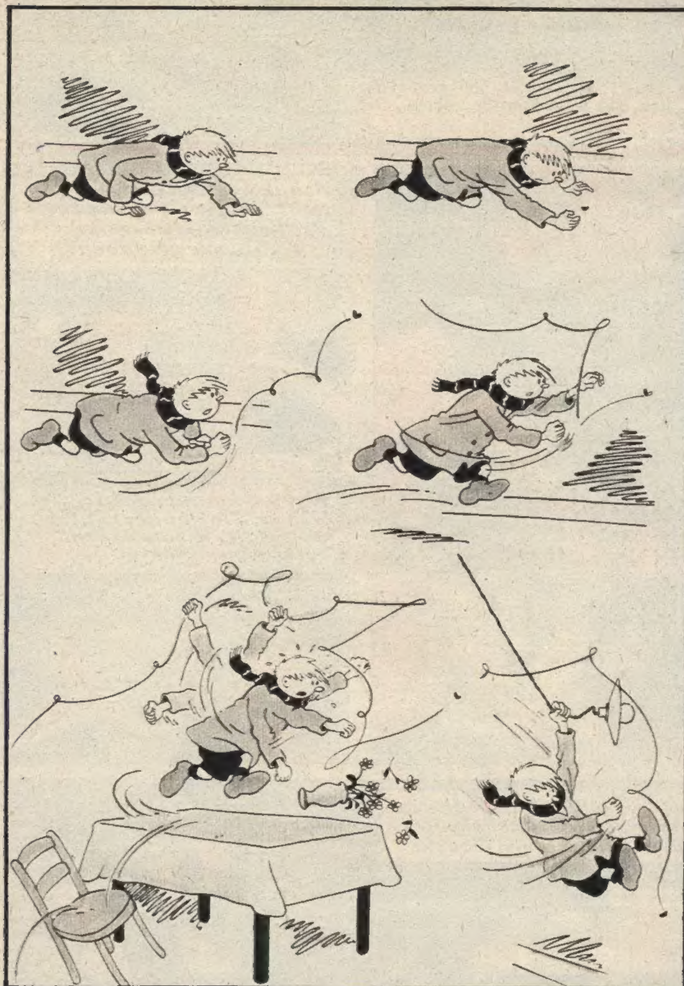
Je zult meer van je « Kuifje » genieten indien je het leest als je schoolwerk klaar, en je lessen geleerd zijn !

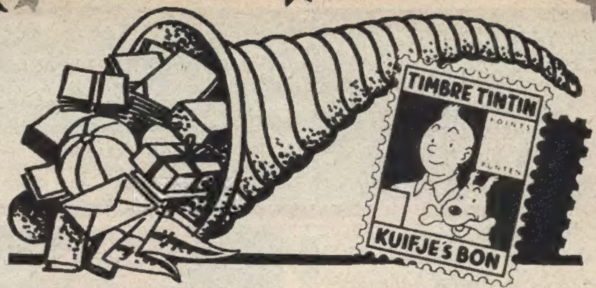
— Ik zal kort zijn, heren, en onmiddellijk op het doel afgaan : Wil iemand zo vriendelijk zijn me de suikerpot te geven...

De avonturen van Kwik en Flupke

DE VLIEG

KUIFJE's BONS

Robert Dumont. — De tekeningen van Hergé ? Vanzelfsprekend zijn ze voorzien. Binnenkort zijn de prentkaarten voorradig en weldra... doch sssttt, dat is een sensationele verrassing !

L. Houdeng. — Zend je brieven zonder dralen naar KUIFJE-BRUSSEL, dat adres volstaat.

Mevrouw de J. — Uw idee, de KUIFJE's BON ook op tandpasta te kleven is uitstekend. We zullen er aan denken. Dank voor je belangstelling.

Robert Ley. — Bravo voor je suggesties ! We bestuderen ze met veel aandacht. Hartelijke groeten.

Raymond Collins. — Je adres kan ik onmogelijk ontcijferen. Om het geschenk te zenden wacht ik tot ik je volledig adres heb.

LUST JE JAM ?

wel, verheug je ! Spoedig dragen al de potjes van MATERNE, de KUIFJE's BON !

Vergeet niet dat je de KUIFJE's BON reeds op de volgende producten kunt vinden :

De caramellen van VICTORIA;
De koekjes VICTORIA;
De KUIFJE's zeep PALMAFINA.

Bovendien ook : Margarine INA van PALMAFINA, en de fijne CHOCOSWEET om op je boterham te smeren, eveneens een PALMAFINA-product.

De mooie geschenken.

1) « Reinaert de Vos », 40 vignetten per reeks : 50 punten; 2) Decalcomanies KUIFJE, boekje A : 50 punten; 3) boekje B : 60 punten; 4) Prentkaarten HERGE (*); 5) Omslag schrijfpapier KUIFJE : 80 punten; 6) KUIFJE's wimpel : 200 punten; 9) KUIFJE's puzzle, reeks A (*); 10) Blokjesdoos KUIFJE (*); 11) Speciaal abonnement KUIFJE (10 nummers) : 450 punten; 12) KUIFJE's puzzle, reeks B (*).

(*) De voorwerpen met een kruisje, worden vervaardigd en zullen spoedig verkrijgbaar zijn.

— Koop je die bons ?... De mijne kosten geen duit en ik krijg er bovendien prachtige geschenken voor !

— Je gekscheert !

— Helemaal niet ! Ik verzamel de KUIFJE's BONS !

DE BRONZEN SLEUTEL

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

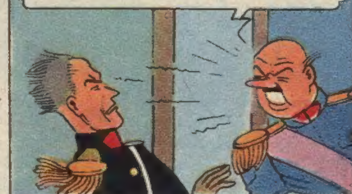
Een monsterachtige brachiosaurus, die sedert eeuwen in de grot van Mocano verbleef, ontwaakte en baande zich een weg door de rotsen. De bevolking ontruimde het prinsdom tijdig...

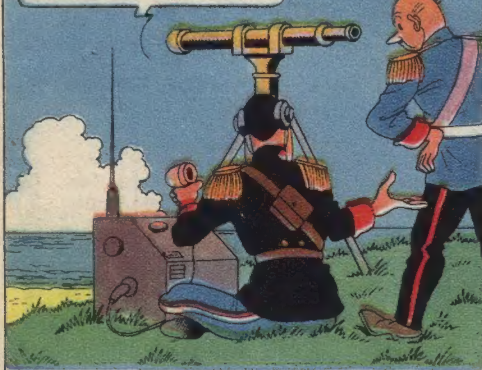

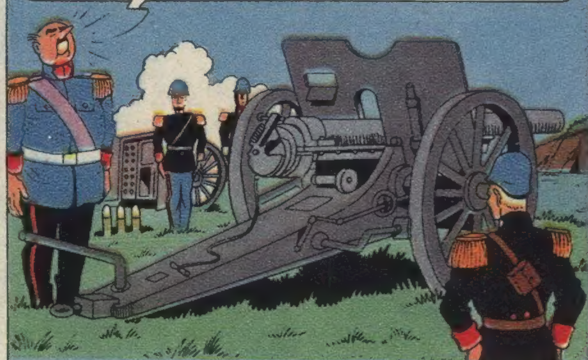

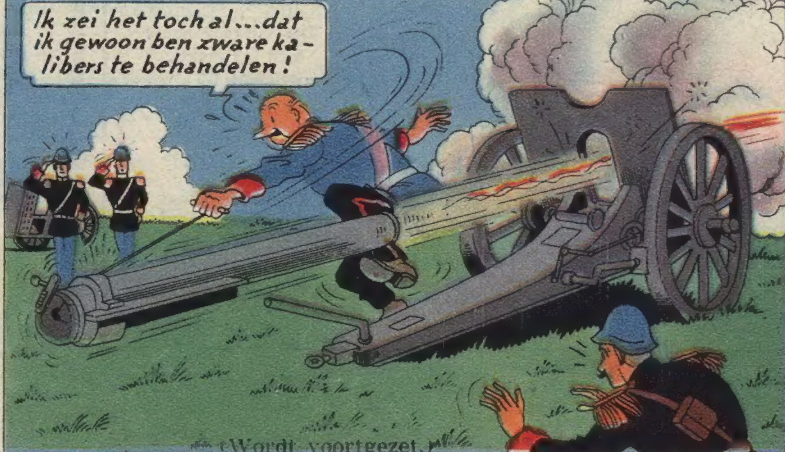

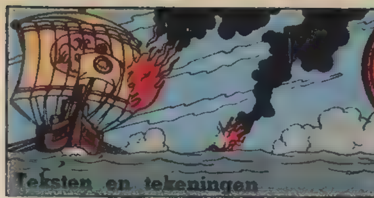

(Wordt voortgezet.

DE NIEUWE AVONTUREN VAN ALEX

HET VERVLOEKTE EILAND

In Carthago zijn troebelen uitgebroken en Rome zendt Alex als speciaal gezant naar gouverneur Crassus. De notabelen van de rijke havenstad lachen om die jonge gezant...

Teksten en tekeningen van J. Martin

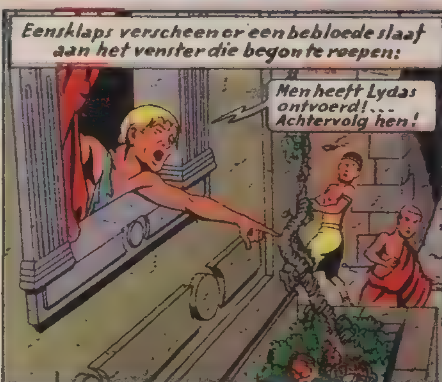

(Wordt voortgezet.)

DE TIEN

Ge weet zeker wel allemaal wat een jubilee is nietwaar? Awel; in Zandeghem wisten ze dat ook, want daar ging geen Zomer voorbij, of er was een jubileum van 50 of 60 jaar getrouwd. Die mannen waren daardoor geweldig straf geworden in het ineensteken van stoeten en straatpalaties, zodat de jubileumcomitees van drie en vier dorpen verder de paleerders van Zandeghem kwamen om hulp vragen als er nen nieuwen burgemeester gehuldigd werd.

Nu was er iets geweldig op handen in Zandeghem zelf, want in den Zomer zou er een jubileum zijn van zeventig jaar getrouwd. Nog nooit te voren in heel 't gronzig land gebeurd!

Ge kunt dus denken wat dat zou worden. Het comitee hield vergaderingen en deed omhalingen. Alles ging naar wens, totdat op ne goeien dag, Pepinus Sas, de blokkensteker, zei dat er in den stoet ook de « blokkenstekerij door de eeuwen heen » moest uitgebeeld worden, want dat het blokkensteken zo goed ne stiel en een kunst was als de ander.

Maar hier kwam Susken Tegeleer tegen in. Hij als arrangeur van den stoet had zijnen stiel, het kleermaken, zowat op den voorgrond gebracht. De smet zei dat hij met zijnen stiel ook moest vertegenwoordigd zijn. En nu reklameerden de bakker, de beenhouwer en de wagenmaker ook. En er kwamen maar altijd reklameurs bij, zodat ze ten laatste begonnen ruzie te maken. Eerst spraken ze wat luider dan anders, dan begonnen ze te roepen, en als ze dat door waren, kwamen er scheldwoorden bij te pas en spotnamen. De ruzie werdt zo erg, dat de cafébaas achter zijnen toog duikelde om geen pint naar zijne kop te krijgen. De schoenmaker riep nen schamp op de smet en wou dan onder de tafel plonzen, maar hij was juist te laat en de smet sloeg hem een bierpint op zijnen kop dat hij in geen veertien dagen zijn klak heeft kunnen opzetten vanwege zijn geweldige buil.

Bij 't zien van dat handgemeen begon eenieder te knokken en op minder dan nen sibot stond heel 't comitee in den veecht. Zij trokken moustachen uit, plukten aan baarden, stampten en boksten dat het schoon was om zien, totdat de beenhouwer met den stoofhaak begon te dreigen. Toen drestte heel de vergadering uiteen. Er kwamen brieven met ontslag van bijna al de leden en zij schreven daarbij dat ze zelf wel nen stoet zouden doen.

De knokpartij in het Comiteelokaal.

Er zouden dus wel tien stoeten gaan in plaats van ene. Het gemeentebestuur zat met de handen in het haar. De affichen van de feestelijkheden waren al verspreid en aangeplakt. Van afbestellen was geen spraak meer. Dus, dan het geval maar op zijn beloop laten.

Heel 't dorp was sinds dien ruzieavond verdeeld in klieken. Zij werkten lijk zot om op den korten tijd dien er nog overbleef toch de meeste en schoonste versieringen te hebben.

De mensen gingen niet werken om maar steeds voort te kunnen doen. De bakker bakte geen brood, want in zijnen oven moesten gipsen koppen en schilden gedroogd worden. De apothekerij was gesloten, want de pillendraaier moest de olieverf maken om de praalwagens mee te schilderen.

De boeren lieten hun veld liggen waar het lag en trokken den helen dag de bossen in om dennebomen uit te kappen. Het was nen debakel in 't dorp zoals de oorlog van veertien-achttien er geen had kunnen doen ontstaan. De school was gesloten, want de kinderen moesten thuis blijven om papieren rozekens te maken, en de schoolmeester moest de teksten voor de stoetgangers opstellen. Het gemeentebestuur liet met den ijzeren weg ne wagon plaaster afkomen om versieringen te maken, en bij de verdeling moest de garde twee keer een proces verbaal opmaken wegens smaad en scheldpartij om de orde te kunnen handhaven.

De ene groep kwam de andere voor hun werkplaatsen staan uitlachen en uitmaken. Ze stuurden saboteurs op elkaar af, die zout in den plaaster moesten werpen of inkt op de papieren bloemen dressen, en ze lieten strooibrieven drukken waarin ze elkaar belachelijk maakten. De groepen wierden navenant dat de datum van de feestelijkheden dichter kwam, hoe langer hoe nijdiger. Zij konden malkander niet eens meer zien of rieken.

Twee dagen vóór den dag van den ommegank stonden de zaken zó, dat de burgemeester met vijf aspirines en een beurs koud water naar zijn bed moest om geen geraaktheid te krijgen.

Er zouden juist geteld tien stoeten uitgaan. Die van de jubilarissen. Een van den beenhouwer met zijn kliek. Een van Pepinus Sas. Een andere van Susken Tegeleer. Ne vijfde van den bakker met zijn aanhangers. De stoet van den smet, en dan nog vier andere, waaronder die van de vrouwencongregatie en de landbouwersgilde.

Op den groten dag was het schoon weer. De stoeten stonden klaar om uit te gaan. Er was zoveel volk van de omliggende dorpen komen zien, dat de tram niet door kon en ne groten omweg moest maken. De eerste die uitpakte was de smet. Hij en zijn stoet stelden den bloeitijd van het ijzer voor, namelijk den riddertijd. Hijzelf zat op het stokkemager paardje van den voddenkruier van neven de deur. Hij had een harnas aan van blik en stoofbuizen, en op zijne kop een kartonnen helm waarvan het vizier hem alle tien tellen over zijn ogen viel. Hij was voorafgegaan en omringd door oude peëen die romeinse soldaten voorstelden met blikken kuras, beenstukken, helm en zwaard,

De bakker.

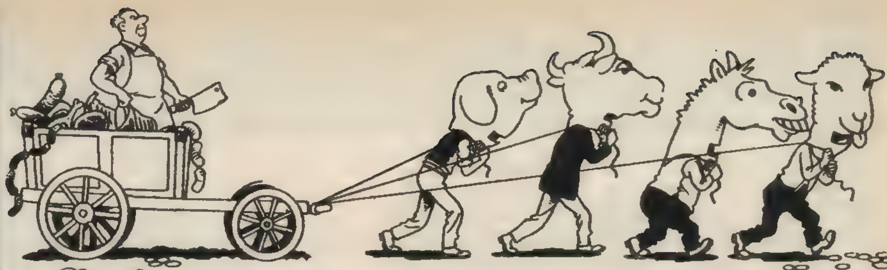
en juist achter 't paard liep er zo ne soldaat met borstel en emmer om de peerdenvijgen op te kuisen. Daarachter kwamen er dan vrouwen en kinderen die smeedijzeren bloemen droegen, en om den stoet te sluiten waren er twee mannen die een kartonnen aambeeld op de schouders torsten.

De beenhouwer had nen praalwagen die vol met uitgestalde vleeswaren lag, hij stond in 't midden gekleed gelijk Jan Breydel en lette met een groot kapmes in zijn hand dat geen jong iets van zijn waar wegritste.

Vóór den wagen liepen er mannen met plaasteren koeien, varkens en schapenkoppen over het hoofd om al de beenhouwersbeesten uit te beelden.

De bakker had zijn eigen in een gipsen reuzenpistolee gewrongen zodat er alleen zijn benen en kop uitstaken, en zo wandelde hij vooraan om den stoet te openen. Er waren er die in worsten- en appelbrood verkleed gingen en Jef Damast

STOETEN

met zijn veel sproeten ging in 't midden van den hoop als een korentenbrood verkleed. Nevens hem liep Lange Lewie die kop en nek boven iedereen uitstak met een Frans brood rond zijn lang mager lijf geregen en naast hem Mieleken Tits die als arrangeur en regeleur in mastel verkleed tussen de boterkoeken over en weer liep

De beenhouwer.

om orders uit te delen, en achter die voorhoede reed ne wagen vol met brood, pistolees en andere bakkerswaren, alles overspannen met kiekendraad om 't pikken te voorkomen.

De boerengilde kwam met bieten, kolen, rapen, peëen, zeisen, dorsvlegels en rieken af, om hulde te brengen aan hunnen stiel.

De kleermakers liepen deftig en serieus in pit en buis op rij voorafgegaan door kinderen die kleermakerspoppen, persijzers en strijkplanken droegen.

Allee, om kort te zijn, iedere stoet was 't zien overwaard.

Nu zo tegen den twaalven aan, kwam de stoet van den smet die het vroegste was uitgegaan op de markt aan. Het volk juichte. Hij hield stil en de smid steeg van zijn paard en ging met veel gerinkel naar de pui van 't stadhuis om nen huldebrief aan den burgemeester voor te lezen, maar hij had zijnen mond nog niet open gedaan, of de mensen begonnen weer te roepen en te tieren, want de optocht van den beenhouwer kwam vanuit de Statiestraat ook op de markt op. Jan Breydel komt van zijn kar en hij ook met zijnen huldebrief naar de pui van het stadhuis. Hij is daar nog maar fijn opgestapt, of de stoet van de boerengilde, de vrouwencongregatieën, het jubileumpaar verschijnen gelijk ten tonele, en de mensen die op de markt stonden te zien, begonnen van her te juichen, just gelijk voor die twee eerste en vanuit elken stoet komt er weer nen delegee met nen huldebrief. Zij zijn nog niet half weg de puitrap, of de kleermakers gevolgd door de bakkers- en klonenstekersstoet arriveren.

De pui stond nu zo vol als een ei. De burgemeester beet de randen van zijnen hogen hoed van alteratie en de garde die er met blakken sabel bijstond, beet drie valse tanden kapot van zenuwachtigheid.

En ineens zonder naar iemand om te zien, begon de smet zijn blad af te lezen. De kleermaker riep dat hij eerst zijn speech moest houden, en trok met ne ruk het vizier over de smid zijn ogen, maar kreeg den eigensten moment al zo nen geweldigen stamp dat de slippen van zijnen pitteleer er van in plissee stonden. Daar had iedereen op gewacht en nu was het gevecht in vollen zwier. De Romeinse soldaten sloegen lijk wild met hun blikken en houten sabels, en de boeren roefelden er met hun dorsvlegels onder, maar zij werden van twee kanten tegelijk aangevallen door de bakkerskliek die met pistolees gooide en met oudbakken Franse broden sloeg dat de tanden in de geburen vlogen en door de beenhouwers die met hun gipsen koppen begonnen te stompen.

De vrouwencongregatie chargeerde met parapluus en de spichtige vlaggendraagster richtte ware verwoestingen aan met den koperen bol saai met gekruiste priemen, die op hun banier stak en de jubilaris van vijf en negentig jaar stond recht in zijn open calège en sloeg in 't wild weg links en rechts met een gietijzeren cupidoke dat hij juist te voren had gekregen als huldebetoon van 70 jaar getrouwd en zijn goedhartigheid jegens zijn geburen.

Nu ze fijn aan den gang waren, was er geen tegenhouden meer aan. De garde deed nen uitval, maar kreeg van nen struisen boerenzoon nen biet tegen zijn oog gegooid, dat ze hem met zes man hebben moeten naar huis dragen.

De haren stoven, kleren scheurden, de bloedneuzen en blauwe ogen waren niet meer te tellen. De doktoor stond in zijn handen te wrijven van plezier, totdat hij een verloren belle-fleur tegen zijn ruggegraat kreeg en drie weken plat te bed moest liggen met een verschot in zijn lee.

Ineens kreeg de burgemeester een prachtig gedacht. Hij liet den garde terug halen en op den trommel slaan. Ineens hield iedereen op, en zag kwaad naar het stadhuis, omdat hun gevecht verstoord werd. Burgemeester zette zijn handen aan zijnen mond en riep : « Eten en drinken voorniet voor iedereen in het wiplokaal. » Hij had het nog niet gezegd, of eenieder liet vallen wat viel, en liggen wat lag, en op nen loop naar het wijlokaal.

Degene die niet lopen kon, gingen en die niet gaan konden, kropen. De apotheker werd er bijgehaald met plaasters en windels en hij hielp iedereen zo goed en zo kwaad als het maar ging. Een van de Romeinse soldaten hebben ze met een blikopener uit zijn kuras moeten halen.

Maar als ze er nu over plizante dagen spreken, zijn al de dorpelingen het er over eens, dat ze zich nooit beter geamuseerd hebben, dan op den dag tien stoeten tegelijk uitgingen.

Gommaar Timmermans

Het episch gevecht op de markt van Zandeghem.

De Zoon van de Postmeester

Door André Galland

Jan Lubin zoekt zijn vader die ontvoerd werd door aanhangers van Richelieu. Jan en zijn vrienden zien de koets uit het Louvre komen en achtervolgen deze...

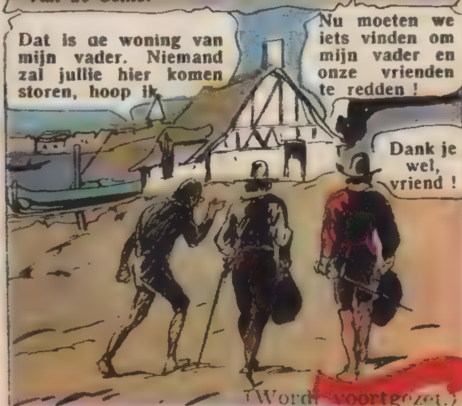

(Wordt voortgezet.)

DE RODE RAPIER

John Best, een autoconstructeur, en Sexton Blake maken zich gereed om naar het vasteland te reizen, waar ze hopen de Schaal van de Dolomieten te winnen. Enkele dagen voor het vertrek zwerft er een geheimzinnige vreemdeling rond de fabrieken. John Best maakt zich hierover ongerust...

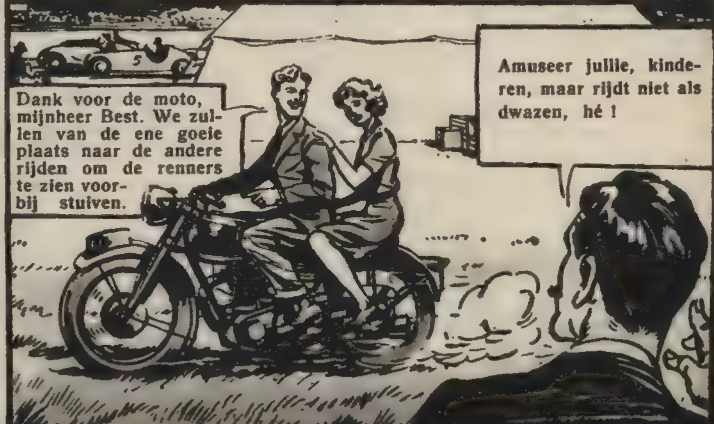

(Wordt voortgezet.)

EEN FREGAT ZET Parijs op stelten!

Het Groot Automobiel Salon van Parijs, gehouden in Oktober jl. was een geweldige teleurstelling. Toen het salon in het Palais de Chaillot geopend werd, verdrong zich een enorme menigte in de verschillende zalen en alle bezoekers keken hun ogen uit naar een ongewone, spiksplinternieuwe carrosserie, een zonderlinge vorm of een of andere fantastische nieuwigheid op autogebied. Die salons hebben immers de naam altijd met specialiteiten uit te pakken ! De bezoekers zochten tevergeefs. Er was niets in die aard. De constructeurs hadden zich, op enkele details na, bij de gevestigde formules gehouden.

VOOR de eerste maal sedert vijf jaar, lokte het Salon dan ook niet zoveel nieuwsgierigen als verwacht. De deuren van de tentoonstelling werden gesloten en men zou weer een jaar moeten geduld oefenen vooraleer men een ophefmakende nieuwigheid zou te zien krijgen.

DE BOM ONTPLOFT !

Een maand later kwamen de Renault-fabrieken aandraven met een heel nieuw model. De perswereld en de cineasten werden er bij geroepen en heel Parijs liep naar het Palais de Chaillot om dat wonder te zien. De Renault-wagen van 11 P.K. die de naam « FREGATE » kreeg stond daar te pronken. Waarom was het publiek echter zo geestdriftig ? Wel. de Fransen hebben. wat de nationale autoproductie betreft, nog niet veel nieuws gezien sedert de oorlog. Alleen de firma Renault bracht wat leven in de brouwerij en het is daarom dat er van het derde nieuwe model van deze fabrieken veel werd verwacht.

De 4 P.K.

De « Prairie ».

De « Frégate ».

VAN DE WEGLUIS TOT DE « FREGATE »

Over de 4 P.K. hoef ik wel niet te spreken, die kennen jullie allemaal.

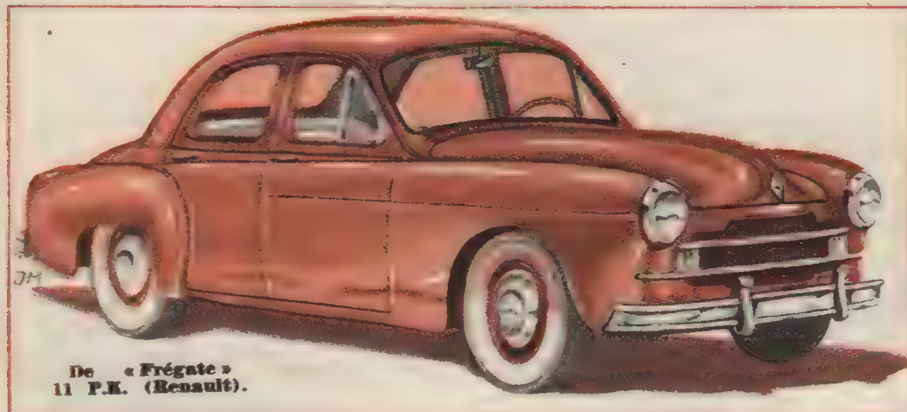
De « PRAIRIE », eveneens een Renault, is de auto van de handelaar, de boer, de taximan en de koloniaal. Het is een auto goed voor alle werk. Onder de naam « PRAIRIE » wordt ze als camionnette door de groenteboer gebruikt. Omgevormd als taxi met 6 tot 9 plaatsen heet ze « TAXI 85 », in nog een andere formule heet ze « PICK-UP 85 » en als auto voor de koloniaal kreeg ze een naam met een locaal kleurtje : « SAVANE ».

De « FREGATE » is dus een 11 P.K. die gebouwd werd om de klanten, die vóór de oorlog een « PRIMA-QUATRE » of « VIVA-QUATRE » verkozen, weer op te pikken. De « FREGATE » paart inderdaad de vooroorlogse stevigheid en duurzaamheid aan het modern comfort, een moderne en zeer Amerikaans aandoende lijn. De wagen ligt stevig op de baan en heeft vier versnellingen. De vier wielen zijn onafhankelijk en voorzien van schroefvormige veren. De motor is sterk en uitgerust met een speciaal omhulsel waardoor men de cylinders zonder moeilijkheden uit de motor kan halen en dadelijk vervangen.

Zes personen kunnen gemakkelijk plaats nemen in de « FREGATE ». Het versnellingsapparaat is aan het stuur geplaatst, er is natuurlijk voor behoorlijke verwarming gezorgd en in het boordcadran kan ook een radio gezet worden. In de reiskoffer kunnen eventjes 100 kgr. opgeborgen worden, het verschil met de, haast symbolische, koffer van de 4 P.K. is dus merkelijk !

Nu is er nog een mysterie. Waarom heet die wagen « FREGATE » ? Ik weet het niet, doch ik kan jullie wel vertellen dat er op het wapenschild van Parijs een sierlijk fregat staat met het volgend onderschrift : « FLUCTUAT NEC MERGITUR » of Vaar, maar zinkt niet.

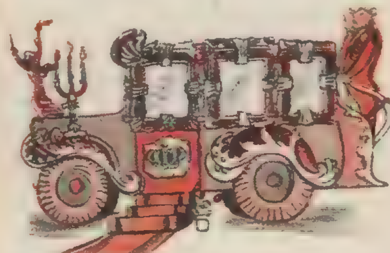
Wie weet heeft de constructeur dit niet gedacht toen hij zijn « FREGATE » ontwierp !

De « Frégate » 11 P.K. (Renault).

DITJES en DATJES

DE Engelsen hebben aan de hertog van Edinburg, gemaal van prinses Elisabeth, een prachtige Rolls Royce geschonken. De wagen heet PHANTOM en kost maar eventjes twee millioen Belg. francs. De carrosserie werd er speciaal voor vervaardigd. Langetongen beweren dat Philip een slechte chauffeur is, maar toch graag zelf aan het stuur zit. Deze Rolls Royce nu zou speciaal zo gemaakt zijn dat

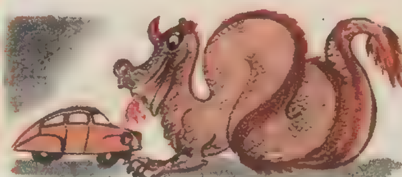
hij absoluut moet bestuurd worden door een beroepschauffeur !

CITROEN zal zijn wagentjes voortaan ook uitrusten met een versnellingsapparaat aan het stuur. Misschien komt er ook nog wel eens wat verandering in de lijn van de Citroën. De vroegere directeur van de fabrieken MICHELIN en CITROEN — die voor enkele tijd bij een auto-ongeluk om het leven kwam — wou, naar het schijnt, van al die nieuwigheid niet weten. Misschien brengt een nieuwe, jonge directeur hierin een ommekeer en is het versnellingsapparaat aan het stuur de éérste schrede.

MENSEN, die beweren het goed te weten, vertellen dat de General Motors (Chevrolet, Buick, Cadillac) een « kleine » wagen bouwen. Wait and see, zegt de Engelsman en wij zullen hetzelfde doen.

DE Ford Motor Company van Dagenham (Engeland) heeft twee nieuwe modellen op de wereld gebracht die de voorhistorische karren ANGLIA en PERFECT moeten vervangen. De nieuwelingen zijn heel mooi en heten CONSUL en ZEPHIR en zijn eigenlijk een verkleinde uitgave van de Amerikaanse Ford.

DE autoindustrie van Japan heeft haar vleugels weer opengeslagen. De toeristenwagen DATZUN, die laatst op de markt kwam, is een trouwe weergave van de Duitse VOLKSWAGEN.

De raadselachtige
Signor Barelli

Barelli en inspecteur Moreau zijn in handen van de bandieten gevallen. Deze laatsten worden gevolgd door de agenten van Moreau en schuilen in de kelder van een leegstaand huis...

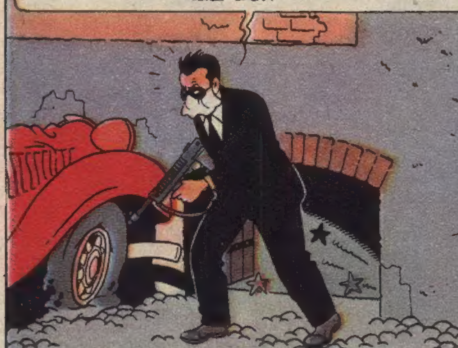
Tekst en tekeningen van Bob DE MOOR

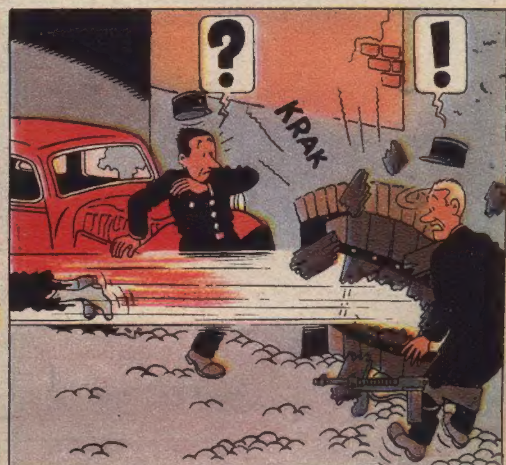
Door het geluid van de losbrandingen is er een hele hoop volk samengestroomd. Agenten versperren echter de straat... De brigadier en zijn mannen dringen het leegstaand huis, waar het vuurgevecht plaats heeft, binnen.

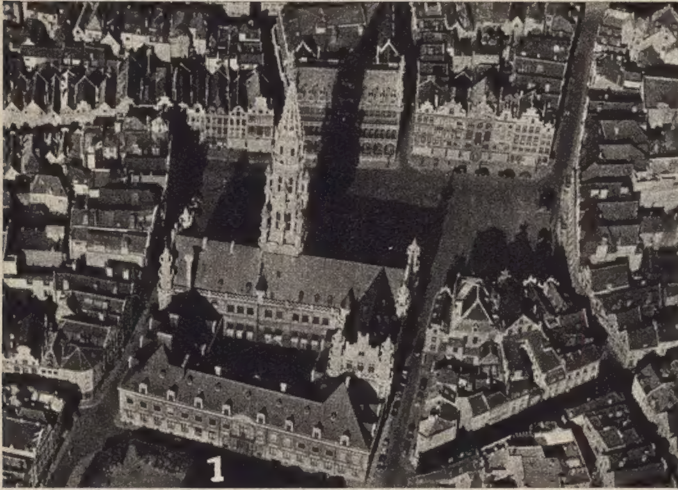

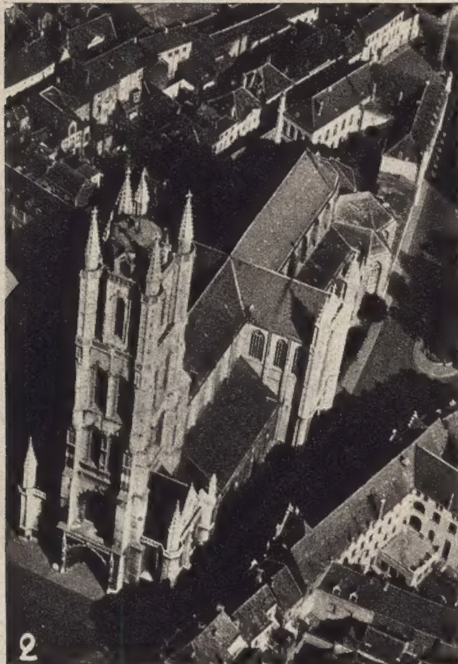

(Wordt voortgezet.)

Kun je deze luchtfoto's herkennen?

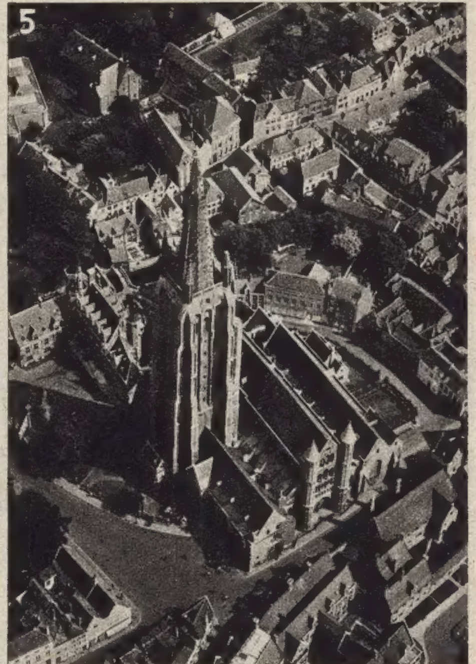

EEN FAMILIESPEL

De proef van de luchtfoto's van onze jongste GROTE PRIJSVRAAG was zeker niet de eenvoudigste. En toch heeft ze een groot sukses gekend, omdat iedereen er zich rekenschap kon van geven dat het zeer duidelijke en nauwkeurige foto's waren van bekende centra van ons land. Het kwam er dus maar op aan de broer, zuster, oom, tante of vriend te vinden die je met zekerheid kon zeggen : MAAR DAT IS HEIST ! IK GA ER SINDS VIER JAAR MET VERLOF !...

De zes foto's die we vandaag publiceren, en evenals de vorige met de welwillende toelating van de SABENA afdrukken, zullen wel herkend worden wanneer men ze in de huiskring eens even rondgeeft. Het is een aangenaam familiespel. Men moet echter de wilskracht bezitten de oplossingen niet eer te raadplegen, dan wanneer men werkelijk goed gezocht heeft, want anders is al het plezier er dadelijk af.

De eerste foto toont de Grote Markt van Brussel. De tweede, de Sint-Baafskathedraal van Gent. De derde, het Eeuwfeestpaleis van Brussel. De vierde, het strand van Knokke. De vijfde, de Sint-Salvator van Brugge, en de zesde, de Sint-Pieterskerk van Leuven. Hoeveel had je er zonder naar de antwoorden te kijken alleen gevonden ? En hoeveel zouden je vader, je moeder, en de andere familieleden er op het eerste zicht kunnen herkennen.

EN WAAR DE STER BLEEF STILLE STAAN...

De ster van Felix Timmermans blijft niet stille staan. Ze rijst steeds hoger. In een van onze vorige nummers hebben we nog een overzicht gegeven van het steeds groeiend aantal vertalingen van zijn werk.

THANS lezen we in de Gazette van Detroit, het Vlaams weekblad dat in Noord-Amerika uitgegeven wordt, dat met Kerstmis het bekende toneelstuk van de Fee *in de automobielstad Detroit opgevoerd werd door de* Juniors *van de* Knights Flanders Players Guild, *een vereniging van jongens en meisjes van Vlaamse afkomst. Het stuk kende een groot sukses.*

We vernemen dat dit toneelstuk van Felix Timmermans ook in Kongo en in Zuid-Afrika opgevoerd werd tijdens de jongste Kerstdagen. Waar de ster bleef stille staan *wordt het Vlaams Kerstspel bij uitstek! Het wordt stilaan een traditie het met Kerstmis op te voeren overal ter wereld, waar Vlamingen samen komen, of waar men Nederlands spreekt.*

HOEVEEL AUTO'S HEEFT NEDERLAND?

OP 1e Januari 1951 bezat Nederland 136.000 personenauto's, 5.900 autobussen, 76.000 vrachtwagens, 98.000 motorrijwielen en 22.000 tractoren; in het totaal 337.900 motorvoertuigen.

EEN STRADIVARIUS ONTDEKT

TE Vloesberg, in Henegouwen (Flobecq) heeft men onlangs in een erfenis een viool ontdekt die de volgende handtekening draagt : Antonius Stradivarius Cremoniensis, 1713.

UIT DE VIER WINDSTREKEN

VAN WAAR KOMT DE BRIL?

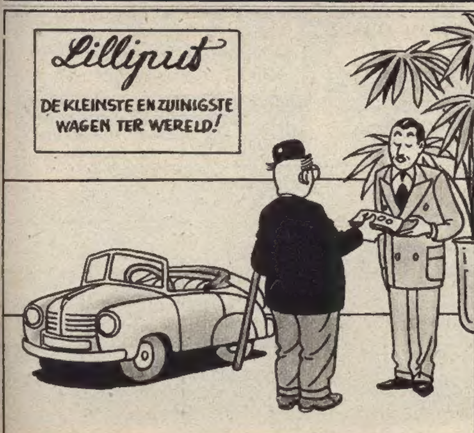
ALHOEWEL de Romeinen, en zelfs de Grieken, reeds sommige edelstenen gebruikten als lenzen voor ver- en bijziendheid (o.m. de tiran Nero), toch werd de eigenlijke bril eerst in 1294 uitgevonden door de Engelse monnik Roger Bacon. De Italianen hebben ook die uitvinding opgeeist, maar ze schijnen geen steekhoudende bewijzen te vinden. Het heeft eeuwen geduurd eer de uitvinding van de Britse monnik algemeen gebruikt werd. In de XVIIIe eeuw spraken de geleerden nog van dwaze bijgelovigheid, wanneer ze het over brillen hadden. In 1813 verklaarde de Weense oogspecialist, professor Georg Beer dat het dragen van brillen gevaarlijk was! Het moderne brilmodel is echter al een paar eeuwen oud. Thans vervaardigt men brilglazen in plastic, en men spreekt van het gebruik van brilglazen die onder de oogleden rechtstreeks op het oog zouden aangebracht worden, om het hinderlijke dragen van brillen te voorkomen... Ik ben eens benieuwd of deze uitvinding de brillen van de neuzen zal doen verdwijnen!

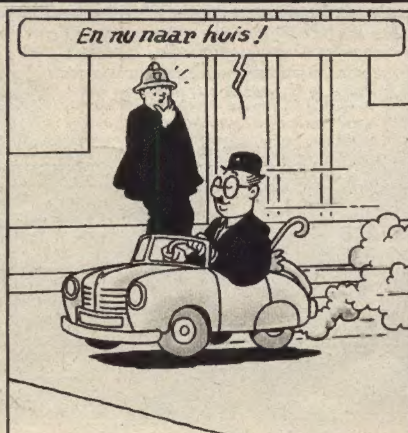

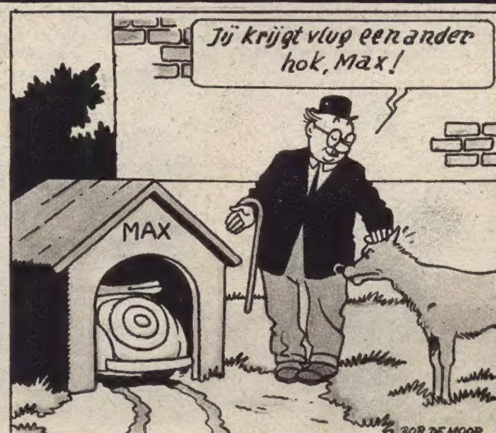
VAN WAAR KOMT HET WOORD FIASCO?

SINDS de Middeleeuwen zijn de Venetiaanse glasblazers bekend door hun ongewoon fijn werk. Wanneer ze nu een stuk glas in handen krijgen dat hen door een of ander onzuiverheid niet geschikt lijkt voor het blazen van een mooi stuk glaswerk, gebruiken ze het voor het maken van een gewone fles. De flessensoort, die met dat afvalglas geblazen wordt, noemt men in het Italiaans fiasco. **Van daar komt het woord dat we ook in het Nederlands als synoniem van een mislukking gebruiken.**

•DE AVONTUREN VAN MEESTER MUS•

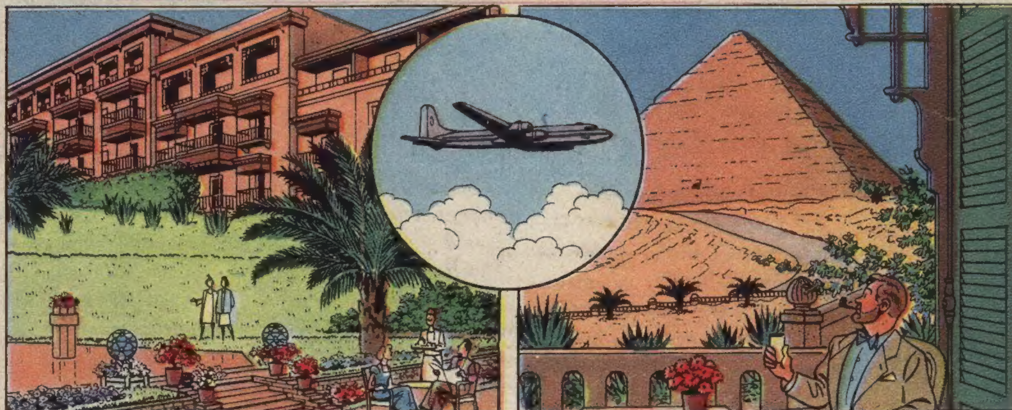

Het GEHEIM *van de* GROTE PYRAMIDE

TEKST EN TEKENINGEN DOOR EDGARD-P. JACOBS

Kommissaris Kamal verwijt Mortimer het mislukken van de politieactie tegen de bende van Olrik. Mortimer doet beroep op zijn vriend Blake. Deze begeeft zich onmiddellijk op weg. Een vervelend heerschap met een bril volgt hem op de voet...

Intussen heeft Mortimer zich in Egypte teruggetrokken in Mena-House. De treurige wending welke de gebeurtenissen namen, maakten een grote indruk op hem en de uiteenzetting met Kamal was ook niet zo bemoedigend...

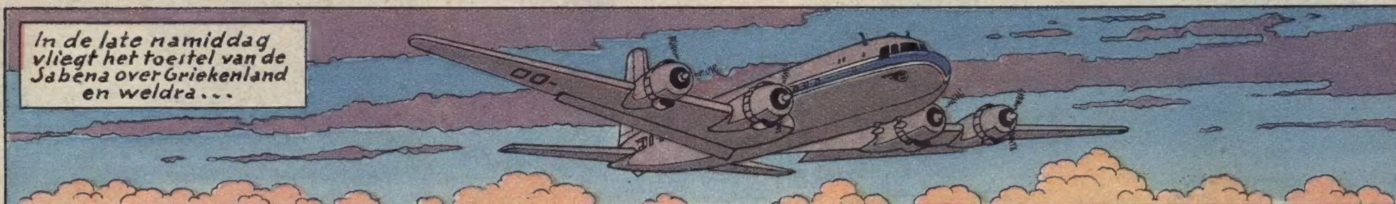

Mena-House staat aan de voet van de hoogvlakte van Gisez, vlak tegenover de grote pyramiden. Mortimer leeft er schijnbaar als toerist. Terwijl de D.C.4 zijn doel nadert, zit de professor op het terras en bewondert het indrukwekkend panorama...

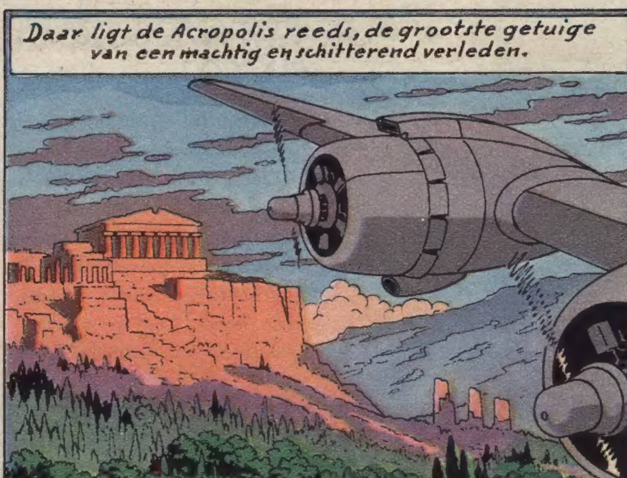

(Wordt voortgezet.)